

oziroma 8 din podpore od vsakega nad 10 let starega in pravilno oskrbovanega drevesa. Ako ima en posestnik najmanj sto dreves, ako pa ne, pa se lahko dva soseda skupaj javita na eno ime.

Tečajniki, ki se bodo izučili za nekake sadjarske pomočnike, bodo lahko sami na svojem domu ali pa tudi drugim opravili to delo. Izrabite to redko priliko, saj ne bo nikomur v škodo, ampak v korist!

P o s v e t u

Eno leto papeževanja Pija XII. V soboto, 2. marca, poteče eno leto, odkar je bil Pij XII. izvoljen za papeža. Zavzel je prestol sv. Petra v času, ko je neka čudna tišina pred nevihto napovedovala vznik vojnega viharja. Naslednji dan (3. marca) je novoizvoljeni papež sporočil vernikom svoj pozdrav z željo, da bi se ohranil na zemlji mir, ki je najlepši dar božji. Naj bi se izpolnile plemenite težnje vrhovnega poglavarja Cerkev po čimprejšnji vpostavi miru!

Evharištični kongres v Velikem oceanu. V februarju letošnjega leta je bil na otočju sredi ogromnih valov Velikega oceana ob najlepšem poletnem vremenu, ki sedaj tamkaj vlada, prelep evharištični kongres. To otočje, ki mu je ime Nova Zelandija, obsega dva glavna otoka, katera se imenujeta Severni otok in Južni otok, ter leži kakšnih 2000 km južnovzhodno od Avstralije. Nova Zelandija je dominijon (pod vrhovno oblastjo) Anglije. Kongres se je vršil v Wellingtonu, glavnem mestu Severnega otoka. Papež je poslal na ta kongres svojega legata, ki je prinesel s seboj pohvalno pismo za Maorijske, prvotno prebivalstvo teh otokov, čigar pa je danes samo še 65.000 oseb. Ostalo prebivalstvo je večinoma angleškega pokolenja, precej je tudi Francozov, Ircev in tudi Nemcev. Kongres, ki je potekel z velikim sijajem in v najlepšem redu, je pokazal s tem in z veliko udeležbo — udeležencev je bilo 150.000 — veliko povezanost katoliškega prebivalstva obeh otokov s katoliško Cerkvijo. O velikem napredku katolicizma na teh otokih spričuje dejstvo, da se je prva katoliška sv. maša v Wellingtonu brala na božično noč 1840. V teku časa je število katoličanov tako naraslo, da so mogli imeti veličastno javno evharištično prireditev.

Mohorjeve knjige ne smejo na Koroško. O tej stvari poroča »Koroški Slovenec«: »Uprava Mohorjeve družbe je v smislu postavljenih predpisov vložila pri pristojnem državnem uradu v Berlinu prošnjo za dovoljenje uvoza Mohorjevih knjig iz Jugoslavije. Prošnja je bila z dopisom z dne 5. februarja rešena sledeče: Vaše prošnje na svojo žalost začasno ne morem ugodno rešiti.« Mohorjevih knjig torej letos ne bo na Koroško. V našo državo

pa prihaja iz Nemčije vsako leto jako veliko število knjig, listov in časnikov. Kako težko bodo utrpeli koroški Slovenci letošnji izostanek Mohorjevih knjig, dokazuje pismo neke slovenske matere, ki ga objavlja »Koroški Slovenec« in ki v njem ta mati piše: »V dolgih zimskih večerih se mi dostikrat stoži po Mohorjevih knjigah. Bil je užitek, kadar sem po dovršenem delu sedla h Koledarju ali Večernicam ali drugi knjigi in pazno prebirala tako dolgo, da so me utrujene oči spomnile spanja. Sedaj mi preostane samo še naš tednik s svojimi prilogami. Ne veste, s kolikim veseljem grem od vrste do vrste in pazno sledim velikim dogodkom, pobudam in zanimivostim vsakega tedna. Preostal mi je tednik in z rastočim veseljem se oklepam edinega slovenskega glasila. Ostanem Vam zvesta tudi pri plačevanju naročnine, preostalo poslano marko beležite v tiskovni sklad.« V resnici vrla slovenska mati na Koroškem, ki zna pravilno ceniti veliki pomen krščanskega čtiva v materinem jeziku! Njen svetel pogled bodi v spodbudo tudi našim ženam in mladencam!

Goebbels o pogodbi z Rusijo. Eden izmed ustanoviteljev nemške narodno-socialistične stranke in propagandni minister narodno-socialistične vlade, dr. Goebbels, je o sodelovanju z boljševizmom dal to izjavo: »Sodelovanje z boljševizmom ni mogoče ne na političnem, še manj na svetovno nazorskem področju. Priznanje sovjetske zveze v Zedinjenih državah Severne Amerike je imelo za posledico silen porast komunistične propagande, neštivilne štrajke in nemire v Ameriki. Vojaška zveza med Francijo in sovjetsko Rusijo je povzročila, da so kmalu nato pri občinskih volitvah komunisti dobili znatno večje število glasov kot prej, vse druge stranke pa so pri tem nazadovale. Vojaška zveza Češko-slovaške s sovjetsko Rusijo je privedla tudi do razkrajanja vojske in do neslutene porasta komunističnih glasov na prvih volitvah. Kdor sklepa zveze z boljševizmom, tega bo on tudi uničil!«

Komunisti — izdajaleci. Označba komunistov kot hlapcev Moskve se je temu ali drugemu dozdevala pretirana, ako ne celo povsem krivična. Ravnanje komunistov po raz-

Kratke tedenske novice

Po smrti Ljube Davidoviča je postal voditelj Demokratske stranke 64 letni Milan Grol, ki je po svojem poklicu profesor, a je prebil 25 uradniških let pri gledališču in je bil tudi sotrudnik političnih listov.

Bolgarski kralj je sprejel te dni našega novega poslanika Milanoviča. Poslanik je imel ob tej priliki nagovor, v katerem je naglašal vedno tesnejše zblizanje med Jugoslavijo in Bolgarijo. Kralj Boris mu je odgovoril v enakem smislu.

Tretji otrok se je rodil italijanskemu prestolonasledniku 24. februarja. Italijanski kralj in cesar je izbral novorojeni princezi ime Marija Gabriela.

Angleška letala so v noči na 22. februar letela nad Avstrijo in Češko in so metala nad Dunajem in Prago letake.

Neutrálne države so Nemčiji potrebne, ker tvorijo — kakor pravijo Nemci — »gospodarsko Siegfriedovo črto tretjega rajha«.

Petdeseto nemško letalo je bilo 22. februarja zbito nad Anglijo.

Na Severnem Lednem morju so se začele v minulem tednu zbirati angleške in sovjetske bojne ladje. Anglija ne namerava samo zapreti ruski promet po Severnem Lednem morju, ampak se hoče tudi dejansko vmešati v sovjetsko-finski spopad.

Angleško-sovjetski spopad lahko vsakčas izbruhne: pri Murmansku na severu, kjer se pripravljajo sovjeti na obrambo Fincev odvzeto luke Petsamo — na meji Irana in Afganistana v osrednji Aziji — in ob Črnem morju na mejah Turčije.

Anglija je pričela pomorsko zaporo področja Severnega Lednega morja, da onemogoči vsak nadaljnji pomorski promet v teh vodah in trgovske zveze med Nemčijo in Rusijo.

Neutralna Norveška je že izgubila v sedanji vojni 51 trgovskih ladij s 175.000 tonami. Pri teh potopitvah je bilo ob življenje 350 norveških mornarjev.

V Kopenhagnu na Danskem so se sestali dne 25. februarja zunanji ministri Švedske, Norveške in Danske. Radi pritiska Nemčije in zaveznikov so zavzeli ministri določno stališče.

Nov vojaški izum preizkušajo angleška vojaška oblastva. Gre za električno napravo, s katero je mogoče točno določiti mesto sovražnega topništva.

Po umiku Fincev v drugo obrambno črto so nastali na Karelijski ožini trije frontni odseki. Prvi pri Vuoksiju je jezerski odsek, ob reki Tajpall rečni, na zahodu pa obmorski. Najostrejši boji se bijejo sedaj v jezerskem odseku.

Za proslavo 22 letnice obstoja rdeče armade so imeli ruski sovjeti v tritedenski ofenzivi proti Mannerheimovi črti na Finskem od 300.000 v boj poslanih mož 50.000 mrtvih ter ranjenih.

Petstoto sovjetsko letalo je bilo 21. februarja zbito na Finskem.

Nov potres je zadel osrednjo turško pokrajino Kaiseriyo 21. februarja zgodaj zjutraj in je trajal dve uri. Ubityh je bilo 70 oseb, 50 ranjenih in izginilo je 10.000 glav goveje živine.

tomobilov pa je v Los Angelesu, ki jih ima po zadnji statistiki 851.556. Število njegovih prebivalcev znaša 1.238.048. Kako se v Ameriki štijo pred prehitrimi vozači, kaže zakon, ki so ga izdali v Utahu. Tam mora vsak vozač, ki je povozil kakšnega človeka do smrti, prebiti uro časa s svojo žrtvijo v tesnem prostoru, da se popolnoma zave obsega svoje krivde.

Tvornica brez šumov
V Newyorku so zgradili tovarno, ki je vse šume, tako lastne, kakor tiste, ki bi prodrali s ceste vanjo, omejila na minimum. Tovarno so gradili po posebnem načinu, ki že sam omejuje šume. Razen tega nima oken in stroje so postavili na podstavke, ki isto tako

Av gust Senoa:

Berač Luka

Povest iz vaškega življenja

*

Prišla je noč, tiha temna noč, polna zvezd, toda brez meseca. Mrak je pokril vas, vse je zanemelo, le včasih je zalajal kak pes, v daljavi je šumela Sava skozi gluhi nočni mir. Nikogar ni bilo več na cesti, vse se je zateklo pod streho, le skozi drobna okenca kmečkih hiš so žarele luči v noč.

Cigan se še ni vrnil iz Zagreba. Iskal je in povsod iskal Luko, toda ni ga našel. V mali krčmi so mu rekli, da je tu pil in jedel, da je bržkone odšel v goro in da se jutri utegne vrniti.

Cigan se je odločil, da bo počakal do jutri in prenočil v mestu.

Doma ga je čakal v krčmi pisar, jedel je, pil in kadil po mili volji; saj je imel denar. Ura za uro je minula, kozarec za kozarcem je zlijl vase, cigana še zmeraj ni bilo. Dva, trikrat je stopil pred gostilno in se je ozrl po cesti gor, zažvižgal je, toda od nikoder ni bilo odziva. In spet se je vrnil v gostilno, pil in čakal. Potem ni več vstal. Noge so mu postale lesene, glava težka. Niže in niže mu je zdrknila, pipa mu je ugasnila in padla na

36

mizo, čez kratek čas pa je začel hrliti in smrčati. Krčmarica se ni zmenila; saj je plačal, naj smrči!

V tem mraku se je plazila senca okoli hiše Mata Pavlečkoviča. Zdaj je švignila sem, zdaj je švignila tja, stopila na cesto, stopila zadaj za hišo, kakor da hodi za lučjo, ki je svetila iz hiše in se je po hiši premikala. Kakor mrčnik je švigala okoli, nazadnje se je ustavila pri lesenem stebri, od koder se je dobro moglo vse videti, kar se je v hiši godilo. Skrivnostna senca je uprla brado na tram, in ko je šinil skozi okno svetel pramen v mrak, je obsijal blede, žalostno lice zasoplega človeka, ki je nepremično strmel v okno.

Notri je bila velika soba. Na lesenem stebri pri zidu je visela luč. Ljudje so bili pri večerji. Za mizo sta sedela starca Martin in Mato, njima nasproti Andrija, krepek, zdrav in mlad. Na mizi se je kadila velika polna skleda, v steklenici se je lesketalo rdeče vino. Za Andrijem je stala Mara in pestovala črnolase dete. Njena lica niso bila več tako cvetoča, njene oči niso več tako nagajivo streljale v svet, to lice je bilo resno, mirno, toda ob tem tako blaženo in zadovoljno, te oči so gledale srečno in pokojno na siva starca, na mladega moža, na polno mizo, bilo je, kakor da gledaš v cerkvi sliko svetnice, ki zre, polna rajškega mira v srcu, z blaženim pogledom na srečne ljudi. Milejša, lepša pa je bila zdaj, ko je pritisnilo bistrooko dete svoja rdeča lička k njenemu obrazu,

nih državah v sedanjem nevarnem vojnem času pa dokazuje, da so komunisti tako vdignani Moskvi, da so pripravljani izdati lasten narod in njegovo državo v korist sovjetji. Kot izdajalci domovine so se pokazali komunisti v Franciji, Belgiji, Nizozemski, Švedski in sedaj tudi v Norveški. Iz Norveške so prodre v javnost vesti, da so tamošnji komunisti pripravljali notranji državni prevrat. Kakor so komunisti na Finskem sestavili pod vodstvom Kusinena sovjetsko vlado v Terio-kiju, so tudi norveški sodrugi pripravili se-stavo norveške komunistične protivlade, ki bi izdala Norveško v roke ruskim sovjetom. Sročja je bila, da je norveška vlada prišla tej prevratno-izdajniški akciji na sled. Bila pa je ta akcija že tako široko razpredena, da je morala norveška vlada poslati zoper komunistične zarotnike oboroženo silo na kopnem

in na morju. Podjetnost norveških komunistov je tudi precej ponižal pojav angleških vojnih ladij v bližini norveške obale.

Norvežanke se pripravljajo za vojno. Žene na Norveškem so ustanovile zvezo prostovoljk. Te prostovoljke imajo namen, da pomagajo redni vojski, čim bo proglašena mobilizacija. To dejstvo dokazuje, da med norveškimi ljudstvom ni nobene plahosti radi morebitne vojne, ki bi zagrabila v svoj vrtnec tudi to doslej nevtralnno državo.

Komunistov ne! Nedavno so bile volitve v Njujorku. Kandidiral je sam generalni tajnik komunistične stranke Browder. Ljudstvo pa je dalo komunistom to, kar zaslužijo — krepko breo. Izvoljen je bil proti komunističnemu kandidatu, za katerega je delala komunistična organizacija z vsemi sredstvi, kandidat demokratov, pristaš Roosevelta.

Rdeči papež obsoja Stalina

Komunisti po vesoljnem svetu in tudi v naši državi se trudijo, da bi z raznimi frazami olepšali ali upravičili roparski napad vprizorila kakšna druga vlada ali država, bi to bil dokaz in izraz požrešnega nacionalizma ali osvojalnega fašizma. Ker pa to dela rdeči diktator Stalin, je to dovoljeno in pravilno že iz tega preprostega razloga, ker marksisti in komunisti ne priznavajo 7. božje zapovedi. Duhovni oče ruskega komunizma (rdeči papež imenovan) Lenin pa je bil drugega mnenja. Ko so bili leta 1917. odnošaji med Rusijo in finskim narodom jako sprti, je Lenin obsodil vsako nasilstvo zoper finski narod. V svojem govoru 12. maja 1917 je izjavil tole: »Nikdar se ne sme porabiti sila za to, da bi

se druge narodnosti prisilile k zvezi z Rusijo. Porabiti se sme samo za res svoboden, prostovoljen sporazum. Finci pravijo, da imajo pravico sami odločiti o svoji usodi. Oni Rusi, ki jim to pravico osporavajo, so šovinisti (nacionalni zagrizenci). Zato trdim: ruski socialist, ki odreka Finski pravico do svobode, je šovinist. Ruski narod ne sme vsiliti svoje volje Finski.« Lenin je torej z vso odločnostjo že vnaprej obsodil napad na finski narod, ki ga sedaj izvaja Stalin. Ako marksisti in komunisti ta napad, ki je najhujši vdarec za komunistična načela, sedaj upravičujejo ali celo odobravajo, s tem dokazujejo, da se s Stalinom vred nič ne brigajo za sodbo rdečega papeža. Tako pač ravna čreda političnih sleparjev in zapeljevalcev ljudstva.

Spominjajmo se v molitvah rajnih!

Huda zima pobira ljudi. V boljše življenje jemlje smrt pri Sv. Barbari pri Mariboru osebo za osebo. V Zg. Koreni je umrla bivša kmetica Hrastnik Marija in Raner Konrad, posestnik in kojar, v Zimici pa Kamlar Marija, skrbna žena in dobra gospodinja, ter Sodec Jožef, preužitkar. Vsem bodi zemlja lahka — preostalim pa naše sožalje!

Mati šestih otrok je umrla. V mariborski bolnišnici je umrla Marija Mesare, doma od Sv. Martina pod Vurbergom. Bila je dobra krščanska mati šesterim otrokom. Naj ji sveti večna luč — možu, otrokom in ostalemu sorodstvu pa naše iskreno sožalje!

Smrt kosi kar naprej. Pri Sv. Martinu pod Vurbergom mro ljudje, stari kot mladi, kar

naprej. Jedva smo pokopali 15 letno Tiniko Valentan, žrtev zastrupljenja, že smo zvedeli, da je v mariborski bolnišnici po kratki in mučni bolezni umrl 18letni Peter Tement, mesarski pomočnik iz Ciglenc. Zalostno je bilo, ko so ga peljali mrtvega na dom. V Sp. Dupleku je vzela smrt po dolgi bolezni mlado ženo Matildo Tepeh, staro 40 let, v Zg. Dupleku pa dobrega očeta in gospodarja Kramberger Feliksa. V Zaverški vasi je pa umrl kmet Ivo Koser. Naj v miru počivajo!

Mati duhovnika umrla. V Framu je 20. februarja umrla na Ješenici posestnica Prelog Roza v 56. letu življenja. Skrbi in trpljenje, ki je delež naših kmečkih mater, je rahljalo njeno zdravje, posebno pa žalost, saj je bila dvakrat

vdova. Blago in verno ženo je spremilo na zadnji poti mnogo ljudstva, molitve in sv. mašo pa je zanj opravljal sin g. Ludovik. Naj v miru počiva — žalujoči rodbini pa iskreno sožalje!

Umri je dober gospodar Franc Šolar pri Sv. Janžu na Dravskem polju. Pokojni je izhajal iz dobre krščanske hiše in je bil med ljudstvom znan kot dober gospodar in veren mož. Bil je družaben in požrtvovalen. Na zadnji poti so ga spremljali številni prijatelji in znanci. Naj počiva v miru — preostalim pa naše iskreno sožalje!

Umri je mlad fant. Neizprosna jetika je utr-gala nit življenja Martinu Čušu v Dornavi. Njegovo mlado življenje je omahnilo — sprevideno s sv. zakramenti — 9. februarja v prezgodnji grob. Smrt ga je povedla k mami, ki je umrla pred šestimi meseci. Poleg velikega števila sorodnikov, prijateljev in znancev je spremlila rajnega na zadnji poti tudi gasilska četa z zastavo in godbo ter mu tako izkazala zadnjo čast in zahvalo kot svojemu članu. Domači pevcil so se poslovili od blagopokojnika s pesmijo, z besedo pa je vzel slovo od njega g. p. Savinšek iz Ptuja. Naj mu sveti večna luč — preostalim pa naše sožalje!

Dolgoletni občinski odbornik umri. Pretekli teden je v Turnišču mirno v Gospodu zaspal posestnik in dolgoletni občinski odbornik Tivadar Pavel. Pogreb je vodil g. župnik Bakan, kateremu je bil pokojni krstni boter. Čeprav je bil na dan pogreba hud mraz, se ga je vendar udeležilo mnogo ljudi. Naj počiva v miru, a preostalim naše iskreno sožalje!

Daleč naokrog znani vinogradnik pokopan. V Ključarovec pri Ormožu je v Gospodu zatisnil oči Ludovik Lipnik, daleč naokrog znani vinogradnik, posestnik in konjaki kupčevalec. Rajni je bil pokopan na velikonedeljskem pokopališču. Zapušča ženo, dva sina in tri hčere. Blagopokojnemu, ki je bil dolgoletni naročnik našega lista, svetila večna luč — žalujočim preostalim pa naše sožalje!

Oče šestih nedoraslih otročičev umri. Umri je Alojzij Zidanšek, posestnik v Sednju (Spitalič pri Konjicah), po domače Fink. Komaj 42 let je dopolnil. V svetovni vojni je okušal grozote Doberdoba in tirolskih hribov, a vendar se je vrnil čil in vedro razpoložen ter se pridno oklenil rojstne kmečke grude. V hiši očetovi si je po skrbnem delu ustanovil prijetno družino, tako da danes zapušča vdovo Urško in šest mladoletnih otročičev. Njegov mrtvaški oder so obiskali menda kar vsi farani. Vsakdo je govoril, da je bil rajni njegov prijatelj. Na dan pogreba pa se je v hiši žalosti v rožnatih besedah od njega poslovil posestnik Martin Pivec iz Kraberga. Na pokopališču pa je govoril g. duhovni svetnik in župnik Ivan Gorican krasne tolažilne in zahvalne besede možu-apostolu. Ženi-vdovi, ki mu je pred 30 leti ob nastopu župnije poklonila šopek toplih pozdravov v imenu šolarjev, pa je izrazil srčno sožalje. Mrtvaški zvonovi so zopet zadonele in mrzla zimska gruda je pokrila truplo njega, ki je bil do vseh tako mil in prijeten. Za njim žaluje še ljuba mati, dva brata, in sestra, pa tudi vsi farani. Zvest tovariš si nam bil v mo-

ko je ovilo svoje polne ročice okoli materinega vratu, ko je zaigral angelski smehljaj na malih ustih in je mati poplačala ta smehljaj s poljubom in stisnila otroka k svojemu srečju.

O, prelepa je bila ta slika, slika blažene sreče na zemlji, kakor si je ne moreš kupiti ne z zlatom ne s srebrom, kajti tako srečo deli le roka božja.

V to sliko je Luka upiral oči nem, okamenel. Vse je hotel videti, vsak mig, vsak pokret. Hrepenenje ga je prignalo sem, bolno hrepenenje. Ko pa je zagledal ta kraj, to domačijo, te obraze, mu je zavrela kri. Upal je, da bo morda našel nesrečo, to upanje ga je tolažilo. Ali goljufalo ga je. Pogledal je okoli hiše. Kar je zaradi njega ogenj uničil, je bilo novo pozidano. Pogledal je v hišo. Vse v njej je pričalo o sreči in miru.

Ta sreča, ta mir je bil nož za Lukovo srce. Saj mar človeku ni huje, če nad njegovo nesrečo sije veder, lep, sončen dan? Ali ne žaluje človek laže, kadar je nebo otožno, kakor divja burja?

Siva brada se mu je stisnila ob tram, nohti so se mu zagrebili v les, srce ga je bolelo kakor še nikoli. Da, tako je tudi on hotel sedeti pod mirno streho, na svoji zemlji, s svojo ženo, a vse to je bilo tako blizu, niti deset korakov od njega; z enim samim krikom je mogel vso to lepo sliko razplatiiti — in vendar je bilo daleč, daleč

od njega kakor ona zvezda na nebu, za katero grabi roka neumnega otroka.

Zdaj so se možki pokrižali, za njimi tudi žena. Nehote je tudi Luka dvignil roko, da bi se pokrižal, pa se še prav znal ni. Kaj bi tudi molil, zakaj bi se naj Bogu zahvaljeval, kaj ga prosil, ko je v njegovem srcu umrla sleherni nada?

Zdaj sta starca veselih obrazov trčila in pila na svoje zdravje, na zdravje svojih otrok in svojega vnuka. Za čigavo zdravje naj pije on in kdo pije za njegovo zdravje?

Zdaj je tudi žena prišla kozarec, ki ga ji je mož podal. Srknila je, pokimala in smehljaje vrnila čašo. Ko bi Luku bilo vsaj to dano, da se sme njegova suha ustnica dotakniti Marinega kozarca!

Veselo se je stegnilo dete in mahljalo z rokami. Žena pa mu je spustila glavo na možovo ramo. Andre se je nasmehnil, pogladil je z roko glavico, dete se je nasmehnilo in potegnilo očeta za brke, starca sta se nasmehnila, migala z glavo in z dlanjo bobnala po mizi, nazadnje se je nasmehnila še Mara, dvignila otroka, ga stisnila k sebi, ga poljubila, Luka pa, ki je stal gologlav na nočni rosi, je zaplakal od žalosti in bolesti, ko je videl ljubezen, ki je zanj ni bilo. Luka je zasovražil to malo, nedolžno dete kakor živega vruga, ker je bilo jedro ljubezni, ker je vso hišo vezalo v venec ljubezni.

Nazadnje so v hiši vstali, da bi šli počivat. Nekaj so

zmanjšujejo ropote. S ceste ne prodre v poslopje sploh noben trušč, a stroji sami skoraj neslišno brnijo. Ko so gradili tovarno na ta način, so imeli namen, da bi povečali čim bolj zmogljivost delavstva in to jim je tudi uspelo. Poročajo, da se je ta zmogljivost povečala za 33 odstotkov.

Časopis v apnu

L. 1889., torej baš pred pol stoletja, je neki rudar v južnem Harzu v Nemčiji zavrgel časnik, v katerega si je bil zavil malico, v neki kot rova. Tam so ga te dni spet našli. 50 let je voda neprestano kapljala na papir in ga polagoma prevlekla s tenko, prozorno, toda kakor kamen trdo kožico iz apna. Na ta način se je časnik tako izvrstno